

Pozsony, 1910. május 31. – Esztergom, 1979. április 15.

Vasutas család gyermeke. A középiskola négy osztályának elvégzése után előbb könyvkötőnek, majd – igazi hivatását megtalálva – fényképésznek tanult. Fiatalon Esztergomban, Budapesten, Makón és Szegeden dolgozott. 1935-től az észak-afrikai Sousse-ben (Tunisz) mélyítette szakmai ismereteit. 1937-ben hazatért, és Esztergomban fényképésműtermet nyitott. Még Szegeden kapcsolatba került baloldali gondolkodású diákokkal és a nyomdászszakszervezet kommunista tagjaival. Külföldi útjáról visszatérve Esztergomban is kereste a kapcsolatot a baloldali érzelmű értelmiségiekkel, munkásokkal, a szociáldemokrata párttal. Műterme kitűnő találkozóhely volt; nemcsak híreket lehetett itt cserélni, de a Vörös Segély bélyegeit is árusították. A második világháború alatt hamis iratok készítésével, az üldözöttek elrejtésével vált részesévé az ellenállási mozgalomnak. 1944 októberében a nyilas hatalomátvételt követő napon Budapestre szökött, s ott élt illegalitásban. 1944-ben lett tagja a Magyar Kommunista Pártnak. 1945 márciusában tért haza Esztergomba, addig a pártközpontban dolgozott. Otthon azonnal bekapcsolódott a pártszervezés és az új demokratikus közigazgatás megteremtésének munkálataiba. Ő lett Komárom-Esztergom vármegye alispánja. Június 24-én képviselővé választották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Alispánságának megszűnése után Esztergom függetlenített kommunista párttitkárának tisztét látta el 1947-ig. Akkor ismét a fotózás lett az elsődleges munkája, emellett miniszteri biztosként foglalkozott a KIOSZ-szervezet létrehozásával, és részt vett a megye több, különböző szintű közigazgatási bizottságának a munkájában. 1951-től az esztergomi városi könyvtár vezetője lett. 1973-ban az elsők között választották Esztergom díszpolgárává. 1975-ben nyugdíjba ment, de ezután is aktív résztvevője maradt a város közéletének.